Ο πόνος και αι θλίψεις εις την ζωή μας (Γέρων Εφραίμ, προηγούμ. Ι. Μ. Φιλοθέου)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Μαΐου, 2013

Το μονοπάτι της ζωής είναι όλο πόνος και δάκρυ• όλο αγκάθια και καρφιά• παντού φυτρωμένοι σταυροί• παντού αγωνία και θλίψη. Κάθε βήμα και μία Γεθσημανή. Κάθε ανηφοριά και ένας Γολγοθάς. Κάθε στιγμή και μία λόγχη. «Αν μπορούσαμε να στίψουμε την γη σαν το σφουγγάρι θα έσταζε αίμα και δάκρυα».

«Άνθρωπος ωσεί χόρτος αι ημέραι αυτού, ωσεί άνθος του αγρού ούτως εξανθήσει», λέγει ο ψαλμωδός.

Το τριαντάφυλλο βγάζει αγκάθι και το αγκάθι τριαντάφυλλο. Τα ωραία συνοδεύονται με πόνο, αλλά κι ο πόνος βγάζει στη χαρά. Συνήθως το ουράνιο τόξο υψώνεται ύστερα από την μπόρα. Πρέπει να προηγηθούν οι καταιγίδες για να ξαστερώσει ο ουρανός.

Η διάκριση - φωτισμένη από την χριστιανική πίστη και φιλοσοφία - βλέπει. Έχει την ικανότητα με την ενόραση να βλέπει πολύ βαθιά απ' τα φαινόμενα. Μέσα από τον πόνο βλέπει την χαρά και την ελπίδα, όπως ο θρίαμβος του Χριστού βγήκε μέσα από τον πόνο του Πάθους και του Σταυρού.

Τα πιο θαυμάσια αγάλματα έχουν τα περισσότερα κτυπήματα.. Οι μεγάλες ψυχές οφείλουν την μεγαλοσύνη τους στα κτυπήματα του πόνου. Τα χρυσά και βαρύτιμα κοσμήματα περνούν πρώτα απ' την φωτιά.

Συγκλονίζει την ανθρώπινη ύπαρξη ο πόνος. Είναι φωτιά καμίνι που καίει και κατακαίει. Είναι καταιγίδα και τρικυμία. *«Τα σπλάχνα μου και η θάλασσα ποτέ δεν ησυχάζουν»,* λέει ο Σολωμός. Είναι στιγμές που οι δοκιμασίες έρχονται απανωτές, η μία μετά την άλλην ή και όλες μαζί. Πολύ βαρύς τότε ο σταυρός. Η αγωνία κορυφώνεται. Η ψυχή φορτίζεται τόσο, ώστε είναι έτοιμη να λυγίσει. Όλα φαίνονται μαύρα. παντού σκοτεινά. Παντού αδιέξοδα. Λέει ο αγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος: *«Τα καλά φύγανε, τα δεινά είναι γυμνά και προκλητικά, το ταξίδι γίνεται μέσα στη νύχτα, φάρος δεν φαίνεται πουθενά και ο Χριστός φαίνεται να κοιμάται»*

Καρφιά και μαχαίρια είναι της ζωής οι θλίψεις. Μαχαίρια και καρφιά που σκίζουν ανελέητα και τρυπούν τις καρδιές. Τις πυρακτώνουν και τις παραλύουν εξουθενωτικά.

Το μόνο που απομένει σε τούτες τις στιγμές είναι η κραυγή που σαν παράπονο ικεσίας απευθύνεται στο Θεό. *«Ελέησον με Κύριε.... Η ψυχή μου εταράχθη σφόδρα...εκοπίασα εν τω στεναγμώ μου...εγενήθη η καρδία μου ωσεί κηρός τηκόμενος... Ελέησόν με Κύριε ότι θλίβομαι...εξέλιπεν εν οδύνη η ζωή μου και τα έτη μου εν στεναγμοίς...επελήσθην ωσεί νεκρός...εγενήθην τα δάκρυά μου εμοί άρτος ημέρας και νυκτός...ινά τι περίλυπος ει η ψυχή μου, και ίνα τι συνταράσσεις με;»*

Ο άνθρωπος είναι ο βασιλιάς της δημιουργίας, αλλά το στεφάνι του είναι από αγκάθια. Η πορεία του είναι άλλοτε τραγούδι και συμφωνία χαράς, τις περισσότερες όμως, φορές είναι ένα θλιβερό και ασταμάτητο πένθιμο εμβατήριο.

Μεγάλο και αιώνιο το πρόβλημα του πόνου. Το μελέτησαν φιλόσοφοι και κοινωνιολόγοι και ψυχολόγοι και άλλοι πολλοί. Την αυθεντικότερη ωστόσο απάντηση τη δίνει ο **χριστιανισμός, η πίστη, ο νόμος του Θεού.** Και η απάντηση είναι διπλή. Θεολογικά είναι συνέπεια της πτώσεως, όπως όλα τα κακά.. Είναι αποτέλεσμα της κακής χρήσεως της ελευθερίας. Είναι καρπός της παρακοής. Ηθικά είναι ευκαιρία και μέσον αρετής και τελειώσεως.

Θα σέβομαι πάντα τον Θεό- λέγει ο Θεολόγος. Γρηγόριος - όσα ενάντια και αν επιτρέπη να με βρουν. Ο πόνος για μέσα είναι φάρμακο σωτηρία. Ο δε μέγας Βασίλειος λέγει: *«Εφ' όσον μας ετοιμάζει ο Θεός το στεφάνι της βασιλείας Του, αφορμή για αρετή ας γίνει η ασθένεια».* Οι θλίψεις θα πει και ο ιερός Χρυσόστομος μας φέρνουν πιο κοντά στο Θεό. Και όταν σκεφτόμαστε το αιώνιο κέρδος των θλίψεων δεν θα στεναχωριόμαστε.

Ο άγιος Απόστολος Παύλος, ο όσο διωγμένος και πονεμένος και κατάστικτος από τα «στίγματα του Κυρίου», διδάσκει ότι, ο Θεός αφήνει τον άνθρωπο να πονέσει με τις θλίψεις, *« επί το συμφέρον, εις το μεταλαβείν της αγιότητος αυτού».*

Χιλιάδες τρόπους έχει ο Θεός για να σε κάμει να ιδείς την αγάπη Του. Ο Χριστός μπορεί να μετατρέψει την δυστυχία, σε μελωδικό δοξολογητικό τραγούδι. *«Η λύπη υμών εις χαράν γενήσεται»* είπε ο Κύριος.

Τέτοια μάχη, τέτοια νίκη. *«Στην αγορά τ' ουρανού δεν υπάρχουν φτηνά πράγματα».* Οι στιγμές του πόνου και της θυσίας είναι στιγμές ευλογίας. Κοντά **σε κάθε**

σταυρό, είναι και μια **ανάσταση.** Τι κι' αν τώρα πονάμε και κλαίμε ασταμάτητα; *«Το γαρ παραυτίκα ελαφρόν της θλίψεως ημών καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ημίν»,* λέει ο Παύλος.

Ο άνθρωπος του πόνου είναι ο άριστος αθλητής της ζωής με τις ένδοξες νίκες. Θ' ακριβοπληρωθεί με τα αιώνια βραβεία, *«α οφθαλμός ουκ οίδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη, α ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν»*, λέει προς Κορινθίους ο Παύλος.

Όποιος ατενίζει και αντιμετωπίζει τον πόνο με το πρίσμα της αιωνιότητος, είναι ήδη από τώρα **νικητής**. Είναι ο **εκλεκτός** που με την ακατάβλητη πίστη στο Θεό έφθασε στην χαρά. Γεύτηκε την χρηστότητα του Κυρίου και είναι **υποψήφιος στεφανηφόρος.** Μπορεί να επαναλάβει του Απ., Παύλου την νικηφόρα κραυγή: *«τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα, λοιπόν απόκειταί μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει μοι ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα».*

Με τέτοιες μεταφυσικές διαστάσεις η υπέρβαση του πόνου και η μεταμόρφωση του σε χαρά λυτρωτική, είναι πραγματικότητα, Είναι αλλοίωση που οφείλεται στη δύναμη του Θεού. Είναι μετακαίνωση - παράλογο για τον άνθρωπο του ορθού λόγου - φυσική συνέπεια της χριστιανικής πίστεως. Είναι για τον άνθρωποι της πίστεως, το μέγα θαύμα της αλλοίωσης του Θεού. Η μεταφυσική βίωση του πόνου οδηγεί στη λύση του μεγάλου προβλήματος. Οδηγεί από το σκοτάδι στο φως.

Οφείλουμε λοιπόν, ν' αποδεχόμαστε τον πόνο που μας επισκέπτεται, σαν μια ευλογία του Θεού. Το σιτάρι συμπιέζεται και λιώνει μέσα στη γη, αλλά τότε καρποφορεί την ζωή. Πλούσια και ευλογημένη του πόνου η συγκομιδή. Μεγάλη η ευλογία του Θεού στον αγρό των δακρύων. Ευλογία που την βιώνουν όσοι με το χάρισμα της διακρίσεως αληθινά πιστεύουν.

Ευλογία Θεού και έλεος όσοι διήλθαν το καμίνι του ποικίλου πόνου με θεϊκή δύναμη και επίγνωση. Τους περιμένει η αιώνια, η αθάνατη, η πανευτυχής ανάπαυσις εν τω Θεώ. Αμήν.

("Ορθόδοξα Μηνύματα", Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη")

(Πηγή ηλ. κειμένου: impantokratoros.gr)